

Escórrer la roba

(ALDC, II, 416. Escórrer la roba)

Escórrer és el mot més general per a expressar el concepte de 'fer degotar l'aigua que xopa la roba'; deriva del llat. EXCURRERE 'córrer a fora; eixugar o fer minvar l'aigua', amb les var. *ascórrer*, que alterna amb *escórrer*, *escorrer* 87, 93, 167 i *descórrer* 162. *Tòrcer* (< llat. vg. *TORCERE, llat. cl. TORQUERE 'fer voltar, tòrcer') coneix les var. *torcir*, *torcer* 87, 92, 93, *estòrcer* 154 i *estorçar* 151, les quatre amb canvis de conjugació, i els compostos *retòrcer*, amb el prefix repetitiu *re-*, acompanyats de les var. *retròcer* 190, metatètica, *retorcer* 94 i *retorcir*, aquestes tres també amb canvi de conjugació; a *retorcillar* 183, 185 s'ha inserit un infix *-ill-*. *Esprémer* (var. *esprémere* 31, 35, del cat. septentrional de transició, com *vèncere*, *fúgere*; *esprimir*, *espremir* o *premir*, formes occitanitzants de les loc. 8, 11, 15, o castellanitzants de les loc. 48, 115, 124) ve del llat. EXPRIMERE 'esprémer, extraure el suc pitjant'.

Són formes més locals: *esmunyir* 49, 170; *esbonyir* 153, per equivalència acústica M = B, var. de *munyir* 85, del llat. vg. *MUNGERE (cf. it. *mungere*, port. *mungir*, *-er*), llat. cl. MULGERE 'treure la llet de la mamella', del qual es va passar a 'fer anar a fora l'aigua, escórrer'. *Sucar* 83, 84, der. de *suc* (< llat. SUCU), que de 'fer passar un líquid en alguna cosa, reduint-lo' esdevingué localment 'treure el suc; treure l'aigua'. *Estrènyer* 129, del llat. STRINGERE, al·ludeix a la idea de 'exercir pressió sobre alguna cosa, tot al voltant'. *Nyunfar* 33 és d'origen expressiu sobre la base onomatopeica *nyuf*, amb repercussió de la nasal (< *nyufar*; veg. var. *nyafar*, *nyifar*). *Arrollar* 150 i *restregar* 189 són castellanismes. Sols *escórrer* és acollit per l'estàndard.

